

ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ДИСТАНЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ

МІНАКОВ В.М.

Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса, Україна

МІНАКОВА С.М.

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, м.

Івано-Франківськ, Україна

Подальший розвиток та розширення інформаційно-комунікаційних технологій безпосередньо пов'язується із завданням підвищення ефективності дистанційного навчання. Для того, щоб визначити ефективність будь-якого методу чи технології навчання необхідно насамперед виміряти досягнутий результат, витрати матеріальних ресурсів та часу на його досягнення. Як правило, ефективність навчання визначають за допомогою результатів контрольних робіт у балах або за допомогою результатів тестування у відсотковому відношенні вирішених завдань. У цьому зіставляють групи учнів, використовують і не використовують комп'ютерні засоби підтримки навчання.

Як правило, оцінка ефективності сучасних методів навчання із застосуванням ІКТ дається у співвіднесенні з традиційними технологіями та зводиться до вимірювання результату навчання.

Здається, що такий підхід до оцінки дистанційних інформаційних технологій в освіті означає, що останні не привносять нічого нового в процес навчання. Але, по суті, впровадження інформаційно-комунікаційних технологій впливає на логіку, структуру побудови, і головне, на якість та зміст навчання.

Разом з тим, у літературі виділяється підхід, що передбачає застосування традиційних критеріїв якості та ефективності оцінки дистанційних форм навчання з урахуванням ІКТ. Як ключові аспекти в цьому підході маються на увазі такі умови:

- 1) кваліфікований викладацький склад;
- 2) рівень педагогічної майстерності;
- 3) наявність розроблених курсів із елементами ІКТ;
- 4) наявність різних студентських навчальних угруповань [1].

Оцінку ефективності системи ДН або окремого навчального закладу можна проводити як на основі розроблених критеріїв, так і на основі певної нормативної бази. Оцінка за допомогою критеріїв вважає, щоб результуючі судження якісного та кількісного порядку виходили з співвіднесення дійсного

становища з якимось "ідеалом" (освітній стандарт), який повинен визначатися та використовуватися як зразок щодо оцінки.

Норми, що застосовуються в оцінці діяльності конкретного відкритого чи дистанційного університету, в даному випадку запозичуються з норм, що використовуються в оцінці традиційного вишу.

Фахівці наголошують на надзвичайній складності встановлення еталонних показників (норм) для оцінки діяльності вузів та віддають перевагу нормативному підходу, у якому зіставляються дані діяльності традиційного та відкритого вузів з урахуванням специфіки соціальних, культурних та економічних умов їх функціонування.

Використання ІКТ у дистанційному навчанні розкріпачує всю освітню конструкцію, яка стає більш рухомою та гнучкою у просторово-часовому відношенні: мінімізуються жорсткі вимоги щодо безпосередньої присутності учнів у певний момент заняття, є можливість продумати обговорювану тему, підготувати та направити лист у зручний час [4]. Внесок кожного учасника групи у проведення вебінару добре видно для викладача, і для самого учня, що служить додатковим мотивом активної роботи.

Управління вебінаром вимагає від викладачів певних навичок у забезпеченні інформаційного простору, прийняття оперативних рішень щодо управління процесом групового он-лайн обговорення, щодо забезпечення своєчасності та коректності висловлювань, активізації самих учнів для прояви їх індивідуальності, та налагодження спільного творчого пошуку.

В цілому, використання новітніх інформаційних технологій у сфері дистанційного навчання забезпечує інтенсифікацію всіх рівнів освітнього процесу, сприяє розкріпаченню та диверсифікації освітнього простору та методики підготовки, сприяє різнобічному розвитку здобувачів. Дидактичний потенціал дистанційних інформаційних технологій в освіті відкриває такі основні можливості:

- удосконалення методології та стратегії відбору змісту освіти, внесення змін до навчання традиційних дисциплін;
- підвищення ефективності навчання, його індивідуалізації та диференціації, організації нових форм взаємодії у процесі навчання;
- удосконалення управління навчальним процесом, його планування, організацію, контролю, модернізації механізмів управління системою освіти.

Література:

1. Хассон, У., Уотермен, Е. Критерії якості дистанційної освіти // Вища освіта у Європі. 2019. Т. XXVII, №3. С. 48-62.